

Ljubiti te ne morem in ne smém,
 Zakaj, ti dobro véš, jaz dobro véim!
 Odprlo solz je pótok ji slovó,
 Kropile górké mojo so rokó.
 Spominjal sem se srečnih ur tedaj,
 Ko mi ljubezni je precvital raj,
 In peklo me je v srčí vedno huje,
 Odití ni mi dalo v mesto tuje.
 Od nemirú pred njo sem trepetál,
 Slovesa skoro mi je bilo žal.
 Beseda jedna, jeden sam pogled,
 In vrnil bi se v vás z dekletom vred,
 Ljubezen novih gnala bi cvetic,

Postavila me v žitja drug poklic.
 Tedáj sem kliknil zadnjikrat: »Oprósti,
 Ločiti moram se, solzá je dósti...«
 Roké potegnil svoje nji iz rók,
 Za sábo togepoln sem slišal jók.
 Obstal sem — v nemo žalost zatopljen
 Ozreti hočem se — izgine sèn

Svetloba dué, po mestu vóz ropót,
 Ohlajen znoj pokriva moj živót.
 Iz postelje me dan na delo vabi:
 Srcé, pozabi rázpótja, pozabi!

X.

Stojí na góri samostan,
 V njem zbor menihov nékdaj zdušen
 Prepeval hvalo je Bogú,
 Mogočni zid je zdaj porušen.
 Ko noč goré poljubi rob,
 Vrší na njem skrivnostno dob,
 In veter šepetá v doline,
 Ko luna sveti na zidline.

V dolini mirno spí pastir
 In čeda v staji tam ob hiši
 Pod góro; potnik postojim,
 Šepét peres uhó mi sliši.
 In menim, da mi listov šum
 Srcé opaja in razum,
 Da čujem pevanje pobožno,
 Slovesno pol in pol otožno.

Tam góri v sto je lila src
 Mirú in sreče céla tiha.
 Vsak kamen na razpadu zdaj
 Svečán in blažen pókoj diha.
 Na góro potnik zrem molčé...
 O, tudi jaz imam srcé,
 Srcé nemirno in brez sreče,
 Srcé pokoja si želee...

Dolénjec.

V tihi dol.

Pesem glasna se razlega
 Čez goré in dol,
 V srce mi globoko sega,
 Vzbuja tiho bol.

Tiho bol, sladké spomine
 Prešlih dnij budí,
 Čez goré in čez doline
 Duša hrepení.

Čez goré in čez doline,
 V rajski, tihi dol,
 Kjer spominu moč premine,
 Mine tiha bol.

Ogin.

